

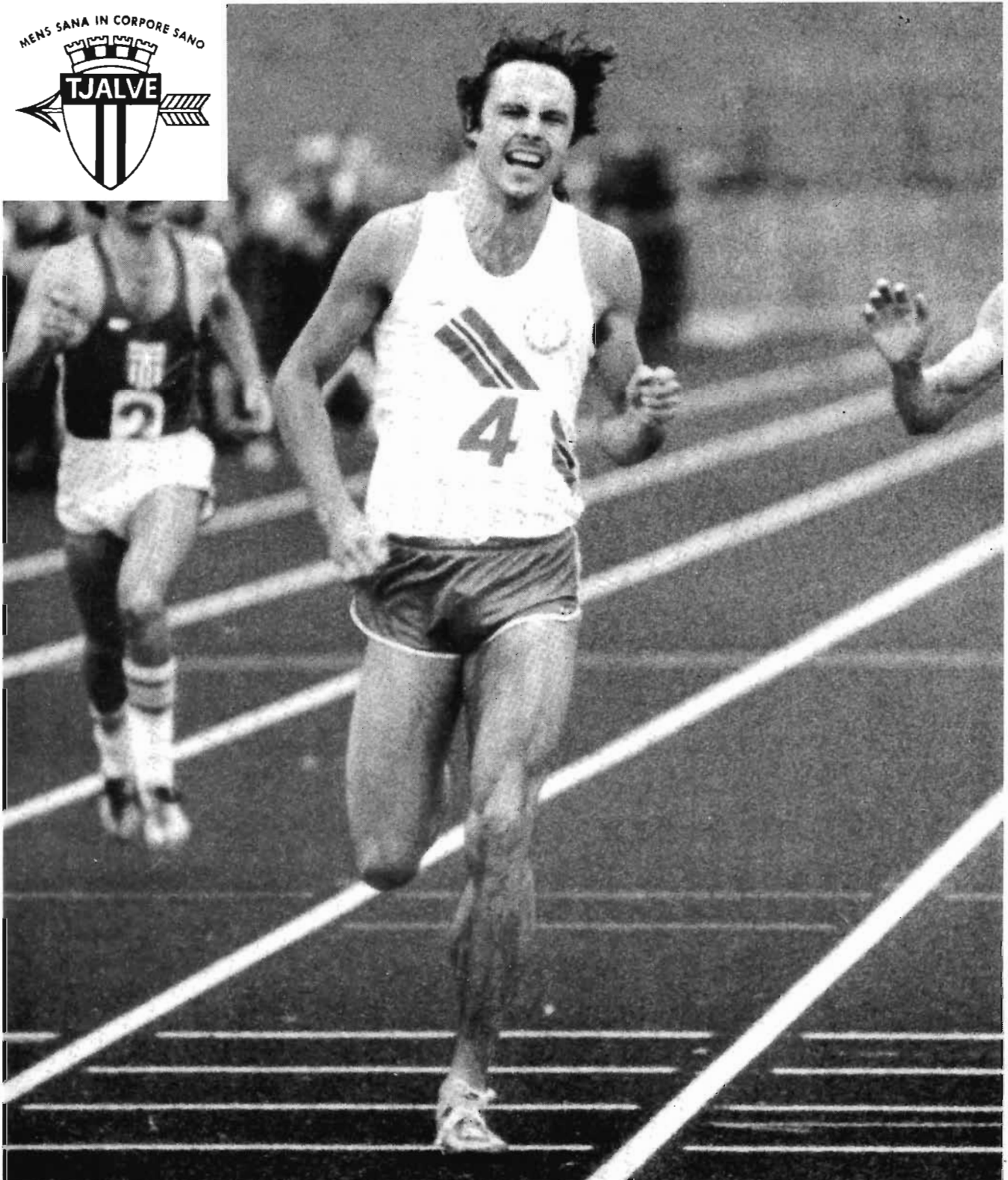
TJALVISTEN

MEDLEMSBLAD FOR IDRETTSKLUBBEN TJALVE

NR. 2.

NOVEMBER 1981

56. ÅRGANG

TJALVISTEN

MEDLEMSBLAD FOR IDRETTSKLUBBEN TJALVE

Utgiver:

I. K. TJALVE

Glückstads gate 5,

Oslo 1

Telefon 46 28 99

Redaktør:

Ragnar Schie.

REDAKTØRENS SPALTE

Det kan passe å innlede denne lille epistel med og istemme Kirsti Sparboe når hun synger: "En sommer er over." Også for Tjalve er en sommer over og atter en sesong kommet praktisk talt til veis ende. I skrivende stund står hovedsakelig kun avslutningsuken og Lidingøloppet igjen.

Når man skal vurdere og kommentere tjalvistenes 1981 - innsats, skal en så i fortsettelsen skrive i dur eller moll? Det kan vel forholdsvis raskt konstateres at når Tjalves 100-års historie rimeligvis foreligger ved jubiléet om knappe 10 år, vil neppe årets sesong være blant dem som lyser mest. Femteplassen i Holmenkollstafettens eliteklasse er for så vidt illustrerende for tjalvistenes generelle resultatnivå i år. Det er iøynefallende hvor mange av Tjalves aktive, og jeg omtaler nå klubbens seniorplan, som denne sesongen ikke har nådd opp mot sitt beste. Skader og sykdom er den viktigste årsak til dette, men trenings- og miljømessige årsaker kan antydningvis også anføres, i tillegg til et noe manglene konkurranse tilbud for dem som befinner seg litt under toppskiktet i norsk friidrett.

Når såpass er skrevet, skal jeg selvsagt fremheve at en del resul-

tater også sterkt har gledet et genuint Tjalvehjerte. Sprintgruppa har frembragt en god del resultater, ikke minst stafettmessig, som har varmet godt i en til dels gusten og småkjølig sesong, likeså enkelte langdistanseresultater, og videre hoppene til Carl-Reidar Solvang og kastene til Reidar Lorentzen. I tillegg er det i de aldersbestemte årsklasser prestert mange beundringsverdige gode resultater. La meg tillegge at jeg med hensikt har uttrykt meg noe generelt her da de positive Tjalveresultater fra sesongen som gikk er viet stor plass på andre steder i dette nummer.

Hva så med det som i lange perioder opp gjennom årene har vært Tjalves "flaggskip" - mellomdistansegruppa? Er de tider ugjenkallelig forbi da NM-finalene på 800 m. og 1500 m. i stor grad var preget av medaljeoppgjør tjalvister imellom? Sesongfasit for denne gruppa er langt fra lystelig lesning, men situasjonen er dog ikke helsvart. Knut Øverberg, som forøvrig er intervjuet på annen plass i dette nummer, synes atter å ha trådt inn på fremgangens sti, mens Hans Petter Holmerud denne sesongen har senket sin 1500 m. pers. fra 3,54 til 3,50,6, og høyst sannsynlig kryper han godt under 3,50 neste år. Jo, det er da håp i hengende snøre,

men hvor er de desiderte topper nasjonalt sett, og hva med bredden? Hvorledes står det så til med kvinnegruppa? Jeg vet ikke nøyaktig med hvilken grad av entusiasme det satses på denne gruppa, men etter min mening er det en selvsagt ting at om man først går til det skritt å opprette en kvinnegruppe, må man også arbeide helhjertet for at denne gruppa skal bli best mulig. Tjalves kvinnelige aktive er en del av klubbens ansikt utad, og det er i Tjalves interesse at de resultatmessig representerer Tjalve på en best mulig måte. Det må nødvendigvis tas med i vurderingen at kvinner i Tjalve er av ny dato og at det kreves noen tid å bygge opp en gruppe fra ingenting til en gruppe som hevder seg på krets- og nasjonalt plan. I en klubb som representerer 90 års mannlig fri-idrettshistorie av tildels internasjonal kvalitet, kan det likevel være betimelig å spørre, nå som kvinnegruppa er en realitet: Følges de kvinnelige utøverne godt nok opp? Kan forholdene legges enda bedre til rette for å oppnå en ekspansjon innen kvinnegruppa både kvalitets- og kvantitetsmessig? For så vidt er dette siste spørsmål av den type som bør stilles også når det gjelder andre grupper i klubben. Her kommer også det miljømessige inn. sammenlignet med det Tjalve jeg kjenner fra de 8 årene fra 1968 til 1976 da jeg var med som aktiv utøver, fornemmer jeg i dag en tydelig miljømessig forandring. Dengang var klubben preget av en sterkt mellomdistansegruppe som inkluderte både topp og bredde. Enkelte ble etterhvert langdistanseløpere, men det endrer ikke poenget i det jeg her skal fremheve. Denne mellomdistansegruppa virket som et miljømessig tyngdepunkt i klubben, ikke minst fordi både mel-

lom- og langdistanseløpere, og også i en viss grad 400 m. løpere, hadde visse likhetspunkter som kunne utføres felles i vintertreningen. Til mandags- og fredagstreningene var det derfor ofte rene invasjoner av tjalvister på Handelsgym. Det forekom gnisninger aktive imellom, bevares, undertegnede husker da det, men likevel svedde der en fellesskapets ånd over klubben. I dag synes noe av dette fellesskapet å være borte og langt på vei være erstattet av en tendens til økt sektortenkning. Vi må ikke komme dithen i Tjalve at hver gruppe isolerer seg og er seg selv nok. Noe særdeles viktig går da tapt, nemlig det at selv om man er sprinter mellom- eller langdistanseløper, hopper eller kaster, så er man også tjalvist med et sterkt ønske om at det ikke bare skal gå en selv og sin gruppe godt, men at fellesskapet, hele det konglomerat av individer som tilsammen utgjør Tjalve, skal lykkes! I det denne epistel som innledningsvis var tiltenkt å bli meget kort, nærmer seg sin avslutning, håper jeg ovenstående tanker og kommentarer avstedkommer innlegg til Tjalvistens. Man kan være enig eller uenig i det jeg har skrevet, men hold ikke dine meninger for deg selv. La oss få en løpende debatt i medlemsbladets spalter om spørsmål som vedrører Tjalves ve og vel og den ærverdige 90-åringss fortsatte utvikling og fremgang.

I det jeg ønsker både aktive og passive medlemmer hjertelig velkommen i Tjalvistens spalter, la oss samles i ønsket, håpet og troen på at Tjalve skal videre!

Ragnar Schie.

KJØP - SALG - BYTTE

"Kvalitetskuler fra Danmark selges kr. 130,- pr. sett. Boccia-settet består av 12 kuler i 4 forskjellige farger; rødt, gult, blått og svart. Dessuten er det en liten svart målkule. Med settet følger en bærbar "pappkoffert", og bruksanvisning på dansk.

Henv.: Arild Norheim
Pilestredet Studenthjem,
l. 630, Pilestredet 36,
Oslo l.- Tlf. (02) 111590
helst m.kl. 19.30-20.00.

HOVEDMESTERSKAPET I HAUGESUND.

Knut Kvalheim var mannen bak klubbens eneste gullmedalje i årets hoved-NM i Haugesund, 7-9. august. Det skjedde på 5000 m. hvor han fikk vist litt av sitt gamle jeg. Med nesten total mangel på bane-trening, men med til gjengjeld et solid styrkegrunnlag fra utallige lange og harde treningsturer i terrenget, varte det ikke lenge før han l i tet. Stig Roar Husby gjorde et tappert forsøk på å følge, men måtte gi seg omtrent halvveis. Det blåste i høyeste grad merkbart under løpet, og tiden 13,46 var sterk. Resten av det norske kobelet ble klart distansert; 13,59 på nestemann.

Nå holdt ikke Knut riktig den samme profilen på 10.000 m., hvor han tok fjerdeplassen med 29,23. Også her gikk han snart frem i teten, men ved vel halvløpt distanse sank farten radikalt. Et av bena ville ikke fungere, den manglende bane-treninga kom til syne. Han ble tatt igjen, og Øivind Dahl kunne bryte målsnøret noe i underkant av 29 min. Denne dagen blåste det imidlertid overhodet ikke, og noe overraskende var det vel for mange at bestemanns-premien i lange løp ble tildelt nettopp Øivind Dahl.

Klubben hadde imidlertid flere del-takere på 5- og 10.000. Svein Arve Pedersen ble nr. 11 med 14,22 og nr. 6 med 29,35. En rimelig innsats selv om han ikke var overfor-nøyd. Da hadde Tore Neby større grunn til å smile. Ny pers med sitt første løp under 30 min. på 10.000, 7. plass og 29,42. Og det med en spurt vi gledelig ser i OL, alt tyder på at han har mer inne frem-over. 14,26 og 12. plass på halve distansen. Også Eirik Berge var på plass igjen etter akillesoperasjon og forsiktig trening, i hvert fall til han å være. 14,35 viser at han har noe å bygge ut fra, og han bruker tiden. For noen dager siden ble det 14,25.

Knut Øverberg og Hans Petter Holmerud var klubbens eneste represen-tanter på mellomdistansene, 800 og 1500 m. Knut kom til finalen på 800 hvor han forøvrig ble nr. 7. Spesi-

elt viste han gode fightereregenskaper i mellomheatet, hvor han sikret fin-aleplass med de nødvendige millimet-rene på sin side. Hans Petter fikk det verre på 1500 hvor han ble ut-slått i forsøket i et regelrett lureløp. 3,59 sier endel om løpsopp-legget, slikt skjer imidlertid av og til i mesterskap.

Stein Are Agledal tok sølvmedaljen på 400 m. tid 48,33. En smule uin-spirert og ikke særlig fornøyd, sesongen hans har ikke vært som han håpet. Desto større grunn til sats på en ny...

Tom Hejna løp godt selv om han ble utslått i mellomheatet, 49,52 var absolutt respektabelt.

I finalen på 110 m. hekk klarte Tom Persvold 5. plass og løp opp mot det han var god for ved å klokkes inn på 15,45. Vidar Aardal og Bjørn Berge ble derimot slått ut.

I spydkast var Reidar Lorentzen ikke langt unna gullet. Det ble imidler-tid med sølv, og med 78,08 m. satt mange av oss tilbake med en følelse at han hadde noe ugjort. Det ga han da også uttrykk for selv.

Carl Reidar Solvang hadde all grunn til å være skikkelig fornøyd med 2,05 og bronsemedaljen i høyde. Som han selv sa etterpå, ville han gjerne ha vært noen cm høyere, men hvem ville ikke det? Fin-fin inn-sats også av Tor Skotaam i 10-kampen hvor han tok bronse. 6734 poeng, og en formidabel 1500 m. (siste øvelse) hvor han forøvrig ble sekundert av undertegnede, gjorde sitt til at han tilslutt kunne be-stige seierspallens nedeste trinn. Henning Hofstad ville også ha fått en plassering blant de seks beste, men dessverre så han seg tvunget til å bryte 1500 meteren.

Stafettlaget vårt på 1000 m. klarte også en bronsemedalje, tid 1,56,04. Her løp Leif Olav Alnes, Geir Eken, Tom Hejna og Stein Are Agledal. En stund så det ut som sølvet var in-nen rekkevidde, noe det vel ville vært med Stein Are i fjorårsform. Han fant, som sagt, imidlertid ikke helt det riktige gearet her i NM. Det andre stafettlaget løp på 1,59,5, men ble diskvalifisert i

forsøket på grunn av vekslings-
trøbbel.
Av resultater skal tilslutt nevnes
Iver Hole som slett ikke er sitt
gamle jeg. Han trener mye mindre nå
enn før, slik at 46,86 må sees på
bakgrunn av det. I samme båten stil-
ler også Leif Roar Falkum som med
sine 1,95 i høyde ble utslått i
kvalifiseringen.
Hva skal man så si om fasiten i
årets hoved-NM. En gull, to sølv
og tre bronse var neppe særlig dår-
ligere enn det som kunne forventes
i dagene rett før NM. Først da
kjente vi til mannskapet og også
delvis hvilken form hver enkelt
aktiv var i. Allikevel bør det være
et mål for neste år å kunne gjøre

en bedre totalinnsats enn det var
denne gangen. På distansene opp til
og med 400 kan det se ut som klub-
ben seiler i medvind, også på lang-
distansene kan det være grunn til å
håpe på fremgang. Mellomdistansene
har ikke vært tilfredsstillende de
to siste årene, med bare en deltaker
i hver øvelse. I de tekniske øvels-
ene og 10-kamp skulle det vel kunne
holde seg omtrent som før. Dessuten
var det ingen kvinner med for klub-
ben denne gang, her er altså til-
bakegang umulig.

Vi får håpe på bevisst målsetting og
solid treningsinnsats fra flest
mulig aktive i sesongen som kommer.

Jo Kvernberg

LITT OM ANDRE NM.

Årets junior-NM var lagt til Stovner-
banen. Her fikk Carl Reidar Solvang
en femteplass i høyde med 2,06, mens
Geir Arne Andresen ble utslått i for-
søket på 200 m. med 22,9. Også Lars
Christoffersen og Heidi Maltun ble
utslåtte, Lars med 17,2 på 110 m.
hekk og Heidi med 13,4 og 26,8 på
100 og 200 m.

I stafett-NM som også var lagt til
Stovnerbanen ble det gull til klub-
bens førstelag på 4x400 m. Reidar
Langkjær, Knut Øverberg, Tom Hejna
og Stein Are Agledal viste seg å
fungere godt sammen og var i mål
på 3,16,8. Annetlaget fikk 3,23,0
og ble utslått i forsøket på det.
På 4x100 m. mistet laget pinnen,
annetlaget ble utslått i forsøket
med 44,4. Femteplass på 4x1500
med 15,59 gir ca. 4 blank pr.
mann. Og med folk som Eirik Berge,
Knut Øverberg, Knut Kvalheim og Hans
Petter Holmerud på laget, kan det
trygt konstateres at det neppe var
århundrets løp som ble gjort på
Stovner.

B-mesterskapet var lagt til Sokna,
sent på sesongen. Lenge var det
uvisst om det ble noe mesterskap
overhodet. Sokna tok på seg ansvaret
og det skal de ha all honnør for.
Leif Olav Alnes viste gryende form
der han tok seg av begge sprint-
distansene på en svært så overbevis-
ende mått, 11,3 og 22,7. Han løp 200
m. etappen på 1000 m. stafett i like
overbevisende stil, her forsvant i-
midlertid Tjalves gull på målstreken.
Kanskje Leif Olav skulle vært brukt
på en lenger etappe her.

Esben Winge fikk gull i stav med
3,50, Heidi Meier løp en god 1500 m.
og ser ut til å være på vei fremover.
Sølv på henne, med 4,36,7 var hun
rett i kjølvannet på vinneren. Gunn
Hulleberg tok samme edle metall på
400 m., med 62,5. Geir Eken fikk delt
3. plass på samme distansen med 50,8
mens Knut Jæger Hansen ble femmer
med 51,2. Mesterskapet gikk på grus
denne gangen.

Jo Kvernberg

MARATON-DEBUT.

Midt i september fullførte Knut Kvalheim sitt første maratonløp. Dette skjedde i England, nærmere bestemt i Birmingham. Han kom i mål på tredje plass på tiden 2,17,02.

Vinneren brukte vel 2,13, mens annenmann hadde nøyaktig 2,15. Knut forteller at han ikke var spesielt godt fornøyd med løpet, men at han heller ikke var direkte misfornøyd. Løypa var stort sett flat, men der var en del stigning mellom 22 og 30 km.

Etter en såpass respektabel debut får vi regne med at det blir flere

maratonløp for Knut i fremtiden, og vi skal med interesse følge med.

I løpet av samtalen som dannet grunnlaget for disse linjer, kom Knut med et lite hjertesukk som jeg finner det passende å ta med: - Men det var nå langt da!

Knut var forøvrig ikke eneste tjalvist som løp maraton i Birmingham. Også Tore Neby var med, og også han gjorde sine saker meget bra. Tore blir nummer fire på tiden 2,21,28. Vel løpt, gutter!

Ragnar Schie.

STORSTEVNER PÅ BISLETT.

Også i år ble de internasjonale friidrettsstevnene på Bislett en stor suksess. Verdensrekorder, brukbare tilskuertall samt økonomiske avtaler, ikke minst TV-avtalene med utlandet, gjør sitt til at Bislettalliansen kan satse videre for fullt med tanke på neste sesong. Også maratonløpet må sies å ha hatt en meget vellykket debut, uten tvil med livets rett. Tjalve er en del av Bislettalliansen og må gjøre sin del av arbeidet ved

alle arrangementene. I sommer gikk det litt tregt med å få skaffet frem vanlige klubbmedlemmer i avviklingen av maratonløpet. Vi får gå frem litt tidligere neste år med tanke på å skaffe folk, løypa er 42 km lang og det er svært viktig at klubben fyller sin del av oppgaven her. Oslo er blitt en attraksjon rikere med disse stevnene på programmet hver sommer.

Jo Kvernberg

ÅR 2000 ?

- DU BESTEFAR ! HVEM ER DEN VELDIG GAMLE MANNEN DER ! ?
- DET ER AUBUN BOYSEN GUTTEN MIN. FORTSATT GJELDENE REKORD HOLDER PÅ 800 METER !

KNUT ØVERBERG - LOVENDE 400 - 800 M. LØPER.

Fri-idrettsinteresserte vil huske at Knut hadde sitt løpsmessige gjennombrudd i 1978. Da oppnådde han de meget respektable tidene 49,3 på 400 m. og 1,50.1 på 800 m. Slike tider førte selvsagt til store forventninger når det gjaldt videre utvikling. Det ble imidlertid to magre år som fulgte for Knuts vedkommende. Skader gjorde at treningen disse to årene ble svært oppstykket og lite tilfredsstillende. Ikke før var Knut kommet i gang, så måtte han ta til dels langvarige pauser.

Motgangen til tross, Knut fortsatte å trene, og inneværende sesong har vært hans beste siden 1978. I skrivende stund er hans sesongbeste 50,09 på 400 m. og 1,51,8 på 800 m.

Sesongen har likevel ikke forløpt problemfritt. På forsesongen gikk det bedre og bedre løp for løp, men plutselig begynte formkurven å peke markert nedover.

- Hva var det som skjedde, Knut?

- I slutten av juni, bare noen dager etter at jeg hadde løpt på 1,51,8 og kjente at jeg hadde begynt å komme i skikkelig form, fikk jeg en forkjølelse som var såpass kraftig at jeg merket kroppen ble betydelig svekket.

- Du tok vel et opphold i treningen da?

- Nei, jeg fortsatte å trene og presse kroppen, men i ettertid vet jeg at dette var feil, sukket Knut.

- Du ble gående ganske lenge å hangle?

- Ja, jeg var utenfor hele juli måned. Sist i juli reiste jeg på fjellet, og her tok jeg det helt med ro og skaffet meg et overskudd igjen. Siden NM har jeg vært i bra, stabil form med tider rundt 50,0 - 50,5 på 400 m. og rundt 1,52 på 800 m.

Knut forteller at denne sesongen har lært han meget, ikke minst det at man må redusere treningen eller kutte midlertidig helt ut når en blir svekket av skader eller sykdom.

- Men Knut, du er vel ikke direkte misfornøyd med sesongen?

- Nei, bevarer, dette har tross alt

vært min nest beste sesong. Jeg er meget godt fornøyd med å ha kommet såpass bra i gang igjen etter å ha vært satt delvis utenfor i to sesonger på grunn av skader. Jeg ser optimistisk fram mot neste sesong og føler at jeg nå har det gå-på-humør som skal til for å møte en lang, hard vinter med treningsdoser som for mitt vedkommende nok vil bli noe større enn tidligere. Samtidig regner jeg med at fordi man får ta lærdom av sine feil, er det større sjanse for at en i fremtiden kan unngå avbrekk i treningen.

I løpet av samtalen poengterer forøvrig Knut at han, ikke minst i perioden med motgang midtsommers, ble fulgt veldig godt opp av Knut Kvalheim. Her skal legges til at Knut allerede i flere sesonger har lagt opp sin trening i nært samarbeide med Knut K. For å skissere kort hvordan de samarbeider, kan fortelles at de ved sesongslutt diskuterer erfaringene fra sesongen som gikk, samtidig som de trekker opp linjene fremover. Målsettingen klar-gjøres. De spør seg: "Hva er det vi vil? Hva sikter vi mot?" Treningsprogrammet blir så justert. Det er viktig å poengtere ordet samarbeide i denne forbindelse. Som Knut Øverberg sier: - Det er viktig å høre på og lære av andre som er blitt gode, men den aktive må hele tiden være seg bevisst hva han gjør. Han kan ikke bare godta alt kritikkløst. Knut Kvalheim er innforstått med dette og deler dessuten denne oppfatning av hvordan forholdet trener-aktiv bør fungere.

I det intervjuet med Knut Øverberg rundes av, ønskes denne målbevisste og talentrike løper lykke til med videre fremgang. Samtidig uttrykkes det håp om at han skal få forberede seg til en ny sesong uten å måtte slite med skader underveis. Ikke minst med tanke på neste års Holmenkollstafett trenger Tjalve blant annet løpere av typen Knut Øverberg i slag!

Ragnar Schie.

FRA GUTTEAVDELINGEN:

Når sesongen 1981 går over i historien, kan Tjalves gutteavdeling se tilbake på en rekke hyggelige og positive begivenheter. Men et tilbakeblikk av denne art vil lett bli en lang oppsummering av navn og resultater. Det får komme på annen plass i dette eller i senere nummer av Tjalvisten.

Jeg skal derimot forsøke å trekke noen konklusjoner om det som har blitt gjort og bør gjøres for de yngre tjalvister d.v.s. gutteavdelingen.

Det vanskeligste for oss som steller med avdelingen er rekrutteringen eller tilgang på nye og yngre gutter. Problemet gjelder neppe bare Tjalve men også de andre klubbene i "byen". Som situasjonen nå er, blir nyinnmeldelser sporadisk og lett tilfeldig, fordi vi ikke har noe opplegg til aktiviteter for nye medlemmer. Guttestyret blir, periodevis i hvert fall, svært opptatt med de guttene vi allerede har. Det er naturligvis en meget viktig funksjon å legge forholdene slik til rette at guttene trives, og det blir skapt et miljø, idrettslig og dessuten helst også sosialt.

Til en viss grad har vi greid å få fram disse idéene i praksis. Hvis det er tillatt for en som er involvert i dette arbeidet, må vi kunne si at det nå hersker en fin kvalitet i avdelingen. Dette gjør i seg selv at gutter i andre klubber ser muligheter i Tjalve som deres egen klubb ikke har. Dette er naturligvis verdt å legge vekt på, men det blir fremdeles ingen aktiv rekrutteringsvirksomhet som virkelig gir resultater. Hvis vi skal komme et skritt videre, må vi foreta en omorganisering. Gutteavdelingen må få et utvalg som skal arbeide aktivt

med rekrutteringsspørsmål, mens guttestyret som i virkeligheten har oppmannens funksjoner, tar seg av de allerede "etablerte" medlemmer.

Her spiller naturligvis trenerne en meget stor rolle. Vi har i år sett hvor viktig det er å ha et samlende punkt blant de aller yngste guttene. Frank Haugen har gjort en kjempejobb som egentlig fortjener mer enn hederlig omtale.

En mer planlagt rekruttering kan det bli hvis klubbens styrende organer ønsker dette. Med hensyn til trenerkapasitet og slike forhold tror jeg ikke dette blir noe problem i første omgang. Vi må forsøke å fordele en eventuell tilgang på samtlige årsklasser.

Det er så godt som ikke noe juniornivå i Tjalve i dag når vi ser bort fra en enslig høydehopper. Andre tjalvister i juniorklassen er medlemmer av gutteavdelingen.

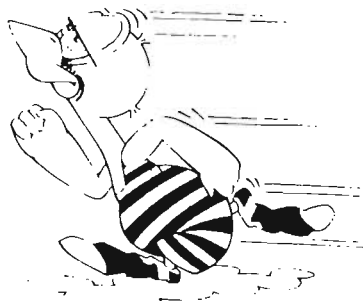
Når våre egne gutter om et år eller to når opp i juniorklassen, skyldes dette bl.a. at gutteavdelingen har greid å føre dem dit. Men det er en meget lang prosess som krever mye tålmodighet.

Det nytter ikke å slappe av et eneste år. Da oppstår huller i rekene.

La oss få en prinsippavgjørelse om retningslinjer for det videre arbeide så snart som mulig og helst før innetreningen begynner. Jeg både tror og vet at det finnes folk som kan være med i det arbeide som jeg har forsøkt å beskrive.

Oslo, sept. 81.

H.Ø.

GOD TJALVE-INNSATS I LIDINGØ.

Det kom som en negativ overraskelse på oss alle da Knut Kvalheim fant å måtte melde avbud på selve avreisedagen til Lidingø-løppet. Med skade i kneet etter et fall på asfalten, samt legebehandling på dette dagen i forveien, hadde han ikke noe valg. I fjor satte han rekord i den 30 km lange løypa, dessuten er han svært viktig for hele laget. I Lidingø er det nemlig en vandrepokal ute og går til beste klubb-femmannslag, tidene summeres. Tjalve vant for to år siden og ble nr. to i fjor. Målsettingen var altså klar: seier til laget i år.

Med Svein Arve Pedersen, Tore Neby, Eirik Berge, Peder Arne Sylte og Per Haga på laget, samt undertegnede som mobil matstasjon, var mulighetene så absolutt til stede. Imidlertid er det en del ting som skal klaffe for at fem mulige skal kunne komme til mål når hver og en av dem gjør sitt beste for å få en såpass god sluttid som mulig. I fjor brøt Svein Arve, i år var det Pers tur. Da ble det bare fire tilbake, og Tjalve var ute av lagkonkurransen. For denne gang. Svein Arve ble nr. 10, omlag fire

min. bak vinneren, han var ganske fornøyd med løpet sitt. De tre andre lå samlet i en klynge mesteparten av veien og kom til mål nesten samlet. Peder Arne ble nr. 21, Tore nr. 22 og Eirik nr. 24. Disse var omlag seks min. bak vinneren, da vi måtte avgårde rett etter løpet er det ikke mulig å få eksakte tider i skrivende stund.

Både Eirik og Peder Arne har ligget svært så lavt i terrenget i år, førstnevnte med akillesoperasjon. På bakgrunn av dette løp de etter egen vurdering godt, selv om Eirik var snar til å slå fast etter løpet at treningsbakgrunnen var altfor dårlig til å kunne gjøre det godt her. Selv har han løpt fem min. fortere her før, men den gangen var treningsdosene ganske annerledes enn de fattige 80 kilometrene i uka han har nå, som han uttrykte det. Forholdene var ikke helt på topp i år, i hvert fall regnet det hele tiden. Løpet går stort sett på fast grusunderlag, enkelte steder var det imidlertid glatt og sølete. En fin-fin tur nå på kanten av sesongen.

Jo Kvernberg

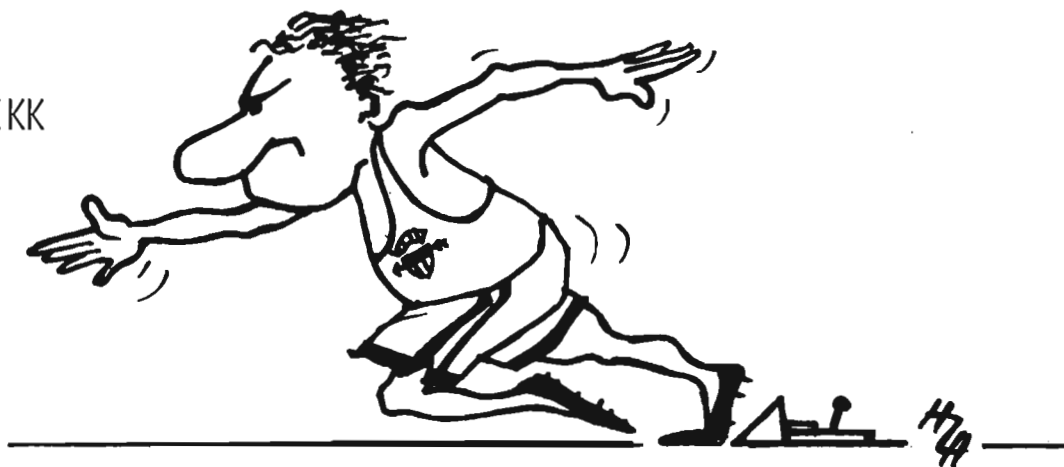

Vi gratulerer Bodil og Eirik som 15. august trådte inn i den hellige ektestand!

- HVÅ SA MIN KONE DA, FRØKEN IVERJEN, NÅR DE GA BESKJED OM AT JEG BLE SEN I KVELD GRUNNET STYREMØTE I TJALVE ?
- HUN SA, KAN JEG VÆRE HELT SIKKER PÅ DET !

TJALVE-STATISTIKK

200 METER SPRINT

1).	Carl Fredrik Bunæs	20.9	17).	Ole H. Lie	22.6
2).	Widar Bråthen	21.6		Per Kristian Haugen	22.6
3).	Stein Are Agledal	21.7		Arvid Dahm	22.6
4).	Bjørn Berglund	21.8		Svein Kolsrud	22.6
5).	Ivar Saunes	22.0		Roald Meland	22.6
6).	Svein Johnsen	22.1	22).	Per Sletholt	22.7
7).	Egil Frydenlund	22.3		Tom Lauritz Persvold	22.7
8).	Nils Schaug	22.4		Reidar Langkjær	22.7
	Bjørn Vade	22.4	25).	Egill Hansen	22.8
	Harald Ødegaard	22.4		Ola Syse	22.8
	Svein Oseid	22.4		Svein Lilleberg	22.8
	Helge Pharo	22.4		Espen Nygaard	22.8
	John Skjelvaag	22.4	29).	Roar Berthelsen	22.9
	Geir Eken	22.4		Terje Larsen	22.9
15).	Steinar Skarpnord	22.5	31).	Terje Vigtel	23.0
	Leif Olav Alnes	22.5		Ola Thune	23.0
				Harald Ekker	23.0
				Knut Øverberg	23.0

400 METER

1).	Carl Fredrik Bunæs	46.6	23).	Ulf Bertil Lundh	50.0
2).	Stein Are Agledal	47.39		Konrad Ystborg	50.0
3).	Audun Boysen	47.4	25).	Ove Lillebæk	50.1
4).	Helge Pharo	48.4	26).	Leiv Moksnes	50.2
5).	Svein Oseid	48.5	27).	Reidar Langkjær	50.22
6).	Bjørn Vade	48.6	28).	Helge Monstad	50.3
7).	Bjørn Berglund	48.7	29).	Per Kristian Haugen	50.4
8).	Terje Larsen	48.8		Stephan Muryn	50.4
9).	Fritz Borgen	49.0		Eystein Enoksen	50.4
10).	Åge Galgerud	49.1	32).	Leif Ekeheien	50.5
11).	Jan Torgersen	49.2		Per Nygård	50.5
12).	Knut Øverberg	49.3		Ragnar Schie	50.5
13).	Arne Kvalheim	49.4		Tron Rosén	50.5
14).	Geir Eken	49.48	36).	Erik Sarto	50.6
15).	John Skjelvaag	49.6		Ola Syse	50.6
16).	Holger Albrechtsen	49.7		Nils Jebsen	50.6
	Harald Ødegaard	49.7	39).	Terje Schrøder-Nielsen	50.7
	Ivar Saunes	49.7	40).	Thor Volla	50.8
19).	Jan Magnus	49.8		Roger Svendsrud	50.8
	Ole H. Lie	49.8		Ola Thune	50.8
	Svein Kolsrud	49.8		Haavard Nordlie	50.8
	Roald Meland	49.8		Kjetil Myrtun	50.8
			45).	Helge Tryti	50.9
			46).	Terje Vigtel	51.0

BREV TIL REDAKSJONEN:

STRØTANKER OM KLUBBEN OG DENS FREMTID.

Vi nærmer oss raskt slutten på en ny sesong: en sesong som rent sportslig er en av de magreste i klubbens mangeårige historie. Jeg tror jeg har de fleste med meg i denne påstanden, men jeg skal ikke bruke tid på noen oppsummering, noe sikkert formannen vil gjøre ved en senere anledning.

Det snakkes imidlertid oss aktive imellom om diverse ting vi tror kan rettes på eller gjøres bedre. Jeg vet at trenerne for henholdsvis sprint- og mellomdistanse/langdistansegruppene allerede har snakket sammen om en bedre strukturering/koordinering av opplegget for neste sesong.

Jeg vil, før jeg går inn på en systematisk analyse av forholdene i dag og perspektivene for framtiden, så sterkt som mulig understreke at de sportslige resultater til syvende og sist avhenger av den vilje til innsats og den evne til å jobbe med oss selv som vi aktive er i stand til å legge for dagen.

Klubben kan imidlertid bygge den best mulige basis eller fundament for å legge forholdene best mulig til rette for de aktive. Da jeg av erfaring vet at det er lettere å trække i salaten eller røre i opprørt vann her sammenlignet med andre fora jeg er vant med, vil jeg også sterkt jeg kan understreke at denne artikkelen ikke er noen kritikk av de tillitsmenn i klubben som gjør og har gjort en kjempeinnsats.

Men selv om mye står og faller på dem, kan det likevel bli for mye for noen få personer. Arbeidsmengden blir simpelthen for stor.

Delegering av arbeidsområder og ansvar er et nøkkelord i all organisasjonsarbeid. Jeg benytter herved anledningen til å oppfordre alle aktive i klubben, innenfor den ramme de synes er sosialt og sportslig forsvarlig, å påta seg ansvar og arbeidsoppgaver. Artikkelens klare hensikt er å vekke til debatt, en debatt jeg håper vil gå på sak og ikke personer. Saker som vil bli behandlet, er økonomien,

ledelse, koordinering styret/aktive, trenernes oppgaver og status. Jeg vil diskutere dem i nevnte rekkefølge.

Uten at jeg ved selvsyn har studert de forskjellige aktiva/passia postene i kassererens regnskap, går jeg ut i fra at økonomien er, til en idrettsklubb å være, svært god. Takket være mange tillitsmenns uegenyttige innsats innbringer Holmenkollstafetten og samarbeidet med Bul/Vidar i Bislettalliansen klingende mynt i kassen som mang en idrettsklubb vil misunne oss.

Den dårligst alternative pengeplassing er bank. Med en inflasjon på over 14% fra juni 1980 til juni 1981, blir den negative realrente i beste fall på ca. -4%, sannsynligvis større i absolutt verdi. For å si det populært, man taper penger i kilovis på en slik plassering.

Men for det andre, og det er kanskje det viktigste, må disse pengene komme de aktive til gode, for å heve prestasjonsnivået. Husk hva jeg sa innledningsvis: Forutsetningen er at den aktive selv er villig til å satse. Det vet jeg det er mange i klubben som er.

Jeg vet at et eget video-utstyr er sårt savnet i klubben, likeså muligheten til å kunne foreta jevnlig ergometersykeltester. Et treningsopphold under gunstigere og mer inspirerende klima er en psykisk inspirasjonsfaktor og bør kunne subsidieres av klubben. Penger kan også hjelpe oss ut av uføret miljømessig isolasjon som mange av oss aktive føler vi er kommet opp i.

Godt miljø hjelper den aktive og dennes nærmeste til å tåle forsakelse og inspirerer i det daglige treningsarbeid.

Jeg vil hevde den påstand at et sosialt miljø hvor den aktive finner seg til rette, er med på å trekke andre aktive til klubben. La oss se i øynene at vi har problemer med rekrutteringen i klubben i dag. Tjalve har heller ikke den posisjon i folks bevissthet lenger p.g.a.

endret boligstruktur, gamle stjerner blekner fort etc. Idrettsungdom søker ikke lenger til klubben bare på grunn av navnet. Glansen begynner å bli frynsete i kantene; jo før vi innser det dess bedre.

Vi må ta kampen opp med andre klubber når det gjelder å trekke tilflyttende ungdom og aktive fra drabantbyene til oss. Det tor jeg vi greier ved å tilby et bedre miljø enn de klubbene vi sammenligner oss med. På dette punkt vil jeg framheve sprintgruppen som har vist at dette er veien å gå.

Jeg skal ikke bagatellisere arbeidet som gjøres i de aldersbestemte klasser, men alle tydelige tegn i tiden viser at, ironisk nok, så må vi basere vår "hovedavl" på å høste fruktene av det andre har plantet. Hvorfor jeg tar dette opp under stikkordet økonomi, er at jeg ser en klar sammenheng her.

For det tredje bør muligheten for å plassere tiloversblivne midler i realkapital undersøkes og avklares. En nærliggende tanke er at hvis økonomien gjør det mulig, bør man investere i eget klubbhus.

Da har man et investeringsobjekt som i hvert fall gir positiv realrente, samt et eget sted å være pluss at man slipper "å gi bort" 1200 kr. i husleie som tilfellet er i dag.

Så til stikkord nummer 2; ledelse. Vi har vel personer i styret som få idrettsklubber er forunt å ha. De gjør som jeg tidligere har understreket, rett ut en fantastisk innsats, langt mer enn det man kan forvente av personer i organisasjoner basert på frivillig innsats.

Spørsmålet er om ikke arbeidsmengden, som jeg har inntrykk av etterhvert er blitt ganske formidabel med arbeid såvel med Holmenkollstafett, Bislettallianse og stevnearrangering, samt arbeid for og i forbundet og til slutt arbeidet i Tjalve blir for stor for få personer.

Jeg stiller følgende spørsmål: Bør ikke disse arbeidsområdene separeres slik at flest mulig i Tjalves styre har kun arbeidet med klubben og dens ve og vel som sin primære oppgave? En klar deling av disse funksjonene bør det være, men selvfølgelig med en viss grad av koordinering. Uten de to nevnte arrangementer er det å

- EN DISKOS SIER DE! HVORDAN I ALL VERDENS RIKE KAN DETTE HA SKJEDD!?!?
- STEVNE FUNKSJONÆR PÅ BISLETT! LITT FOR BREIKJEFTA KANSKJE ?

stå med lua i handa igjen. I dag er disse grunnlaget for en sunn og god friidrettsklubb. Men de aktive må også ha administratorer som kan ivareta deres interesser på best mulig måte.

Jeg vet det er vanskelig i dag å få nok folk til personlig å yte en innsats. Dagen er ikke lang nok med jobb og familieliv om man ikke skal påta seg ekstra jobb i tillegg. Det hele tror jeg er et spørsmål om å administrere seg selv. Tiden er omvendt proporsjonal med effektiviteten. Dette sagt uten at man trenger å trekke inn ordet stress i denne sammenheng.

Et annet spørsmål er om de som gjenom sin aktive karriere har fått så mye av klubben, føler at de burde gi noe igjen. Resten overlater jeg til leserens fantasi. At det er personer med kapasitet og erfaring i klubben, egenskaper som kan komme Tjalve til nytte, er hevet over enhver tvil.

Jeg mener ikke at hele styret må skiftes over natten. Men flere personer må bli trukket inn slik at arbeidsmengden blir fordelt på flere, arbeidsområdene blir klarere avgrenset uten at man mister den overlappning som må til når nye mennesker trekkes inn.

Jeg håper og tror at den sittende formann er en av de første til å imøtese en slik avlastning med glede.

Det neste stikkord er koordineringen mellom aktive og styre. I dag

er ingen aktive medlemmer av styret, noe som jeg sterkt beklager. De aktive strir med sitt og styret med sitt. Jeg skal være den første til å innrømme at vi aktive har vært sørgelig passive på dette området. Bortsett fra i 1978 da vi stemte jentene inn i klubben, kan de aktives antall på generalforsamlingen telles på en hånd.

En første forutsening for å få reell innflytelse og kontakt med det sittende styre er å møte opp på generalforsamlingen. Herved er oppfordringen gitt.

Styret bør bestå av minst en aktiv, gjerne flere. I tillegg synes jeg oppmennene bør møte på styremøte for å bringe informasjon tilbake til de aktive.

Kassereren har en lite misunnelsesverdige jobb, men like fullt er dette en nøkkelstilling i enhver idrettsklubb. Han vet hvor store klubbens midler er og følgelig også hva man har råd til/ikke råd til. En aktiv i denne funksjonen vet i tillegg om de ønsker og behov hans treningskamerater har. Dette vet han fordi han er ett med miljøet og ikke fjernt fra det. Han kan derfor legge frem disse ønsker og behov for styret på vegne av de aktive, samtidig som han vet om klubben har økonomiske midler til å imøtekomme de aktives ønsker.

Det synes derfor innlysende at de aktive med en slik ordning har langt større sjanse til å få sine ønsker igjennom.

Så til slutt trenerens oppgaver og status. Treneren i kraft av sin stilling og person bør være den samlende skikkelse i gruppen. Han er den som kommer med forslag til treningsopplegg, konkurranser og miljøskapende aktiviteter, selvfølgelig i nær kontakt med de aktive. Treneren er ingen "laissez-faire" type, heller ikke autorativ, men en leder som legger stor vekt på samarbeid. Den aktive skal kunne diskutere treningsopplegget med treneren, og treneren skal være innstilt og imøtekomende overfor andre synspunkter. Et treningsopplegg kan nemlig aldri generaliseres, og et opplegg som den aktive ikke er enig i, er dømt til å mislykkes på forhånd.

Derfor kreves det mye av treneren; ikke minst tid, tålmodighet og tol-

eranse. I Tjalve som i andre større idrettsklubber blir han honorert for sin innsats. Jeg synes godt treneren kan være aktiv selv. Når det er sagt så er han, på de to til tre kveldene i uken der det er fellestrening først og fremst trener og må da identifisere seg med trenerens rolle. Muligheten til å oppmuntre og innspirere de andre er gode for en aktiv som trener, vel og merke hvis hans rolle blir brukt på den rette måte.

Samarbeid og kontakt de to gruppene, sprint på den ene og mellom-/langdistanse på den andre siden, må til skal Tjalve kunne imøte en ny "vår". Sprintgruppen har 400 og 800 meter løpere og mellomlangdistansegruppen 800 og 1500 meter løpere. Altså en viss overlapping de to gruppene imellom, distansemessig sett.

Vi deltar på samme lag i Holmenkollstafetten, og vi har mye felles på trenersiden (styrke, spenst). Vi har i tillegg avslutt mye felles på den sosiale siden, idet vi alle mer eller mindre er såkalte idrettsfanatikere.

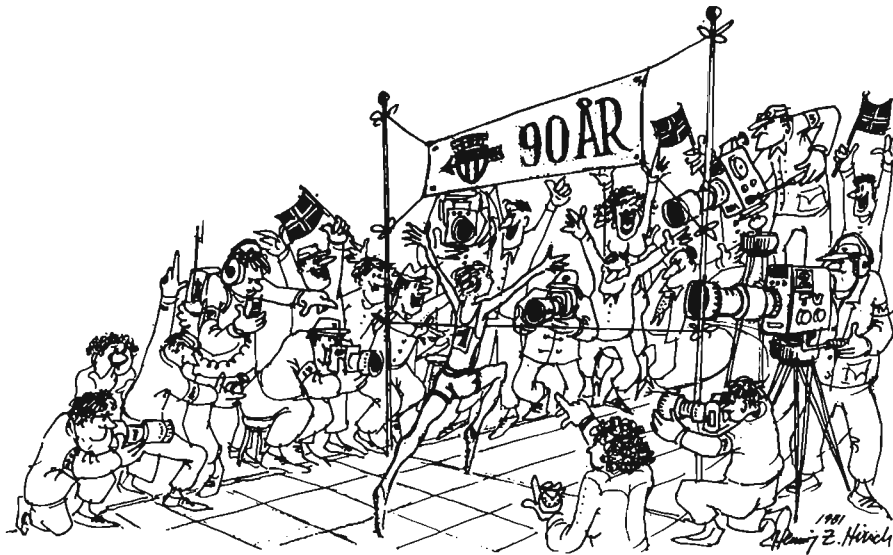
Litt om trenerens informasjonsplikt vil jeg bare nevne helt til slutt. Treneren er den som først får melding om sykdom eller skade samt diverse prestasjoner fra den enkeltes side. Slik informasjon bør gis videre uten oppfordring til de andre aktive i gruppen. Særlig fordi flere aktive bor et stykke utenfor Oslo og derfor ikke møter på trening så ofte som ønskelig. Vi er alle opptatt av tilstanden til den enkelte.

Jeg har kommet med endel synspunkter og betraktninger; synspunkter jeg forventer kan skape motforestillinger og supplerende forslag til forandringer.

Nå kommer vel Tjalvisten ut såpass sjelden at en debatt i bladet frem til generalforsamlingen er det ikke anledning til. Men diskusjon og debatt når Tjalvister møtes må da være mulig.

Vilje til aktiv handling er dog viktigere. Tornerose sov i hundre år, la ikke det skje med Tjalve. Vi samles i bønn, Tjalvister.

Eirik Berge

I forrige nummer startet jeg en serie om tjalvisters prestasjoner på idrettsbanen opp gjennom årene. Jeg kom fram til 1940. I dette nummer skal jeg ta for meg årene fra 1946 og fram til 1958, for så i neste nummer å fortelle om de seneste års prestasjoner. Vi er tilbake i 1946. Dette året oppnådde Erling Kaas 4,21. i stav, det beste enkeltresultat av noen tjalvist i 1946. Men Trygve Tønnessen var ikke langt bak med sine 3,40 m. i stille lengde. Dette var ny klubbrekord, og det var også Bjørn Vades 400 m. på 48,9 og 800 m. på 1,52,2. Nye klubbrekorder klarte også Stein Johnson med 47,66. i diskos og Per Andresen med 8,38,0 på 3000 m. Det er vel også av interesse for dagens 1500 m. løpere i Tjalve at klubbrekorden på denne distansen, som forøvrig også ble satt i 1946, dengang var 4,00,2.

Jeg kommer i det følgende til å måtte hoppe bukk over klubbrekorder p.g.a. plasshensyn. Jeg fant det imidlertid riktig å ta med såpass mange fra 1946 for å gi leseren et bedre vurderingsgrunnlag for den videre lesning. Ellers må nevnes at Holmenkollstafetten i 1946 hadde meget stor deltagelse. I Sverige var interessen for stafetten så stor at en måtte begrense den utenlandske deltagelse.

Det beste resultatet i 1947 var det Trygve Tønnessen som sto for med sine 3,42 i stille lengde. Bjørn Wade løp også dette året 800 m. på 1,52,2, mens Erling Kaas hoppet 4.16 m. i stav. Nevnes må også Vades 49,0 på 400 m., Per Andresens 3,59,0 på

1500 m., forøvrig første tjalvist under 4 blank, hans 1000 m. på 2,28,8 og Stein Johnsons 47,64 i diskos.

I 1948 var det Erling Kaas med 4,31 m. i stav og Bjørn Wade med 48,6 på 400m. og 1,51,2 på 800 m. som gjorde seg mest bemerket. Ellers løp Per Andresen 1500 m. på 3,57,4 og Stein Johnson kastet 49,16 m. i diskos.

1949 bar preg av at de gamle var eldst. Erling Kaas hoppet 4,21 m. i stav, Bjørn Wade løp 400m. på 49,6 og 200 m. på 22,6, Einar Saxhaug tilbakela 400 m. hekk på 55,4, og Stein Johnson kastet 48,12 m. i diskos. Som et apropos til de kommende år skal nevnes at Audun Boysen dette året oppnådde foreløpige personlige rekorder på 50,2 og 1,54,8 på henholdsvis 400 m. og 800 m.

Så kom 1950, og så kom Audun Boysen. Han oppnådde verdens beste tid på 800m. dette år med 1,48,7. Dessuten løp han 400 m. på 49,2. Bjørn Wade sprintet 100 m. på 10,9 og 200 m. på 22,4. På 1500 m. klarte Hallgeir Brenden 3,55,0. Kanskje mange yngre tjalvister stusser litt her, men Hallgeir Brenden var ikke bare en ypperlig skiløper. Han gjorde også mange fine løp for Tjalve i disse årene.

Fra 1950 bør også nevnes Stein Johnsons 49,39 i diskos, Erling Kaas med 4,27 m. i stav og Bjarne Engens 14,32 m. i kule. Dessuten satte Tjalve nye norske rekorder både på 1000 m. stafett med 1,57,7 og på 4 x 1500 m. med 16,07,0. Dessuten må det nevnes at Tjalve ble beste norske lag i Holmenkollstafetten med sin tredjeplass. Det var en stor epoke i Tjalves historie som ble innledet i 1950.

1951 kan best betegnes som et mellomår mellom 1950 og det som skulle følge sen-

ere i 1950-årene. Likevel var det enkelte gode resultater også dette året. Stein Johnson kastet 48,64 m. i diskos, mens Bjarne Engen støtte kula 14,56 m. Endel av årsaken til at dette året ble et stort antiklimaks, var den uroen som bredte seg i klubben som følge av at treneren Asbjørn Jansgaard var blitt oppsagt. Hallgeir Brenden sto for beste Tjalveprestasjon i 1952 med sin norske rekord på 3000 m. hinder på 9,04,4. I 1952 var dette et resultat som også internasjonalt vekket oppsikt.

Av andre resultater dette året nevner jeg at både Bjørn Bogerud og Fredrik Eckhoff noterte 3,52,6 på 1500 m. På 3000 m. klarte Bogerud 8,28,6, mens Brenden løp på 8,35,8. Bjarne Engen noterte 14,59 m. i kule, og Stein Johnson passerte den etterlengtede 50 m. streken i diskos med et kast på 50,33 m. I Holmenkollstafetten endte Tjalve på en hederlig fjerdeplass. 1953 vil bli husket først og fremst for de mange stafetttriumfene, og høyest av disse rager selvsagt seieren i Holmenkollstafetten. At vinnertiden ble 1 sekund under 50 min. blank gjorde det bare enda hyggeligere. Tjalve satte ellers dette året norsk rekord på både 4 x 400 m. og 4 x 1500 m. stafett.

Av individuelle resultater merker man seg Erik Sartos 800 m. på 1,51,5 og 1500 m. på 3,52,4. Hans Gjermshus passerte som første tjalvist 50 m. i slegge med 50,64m. Bjørn Bogerud løp 3000 m. på 8,30,2 og Hallgeir Brenden 3000 m. hinder på 9,06,6. Dessuten klarte Thor Volla 54,6 på 400 m. hekk.

I 1954 var Audun Boysen tilbake i Tjalve etter at han før sesongen 1951 meldte seg ut som følge av at trener Asbjørn Jansgaard fikk sparken. Boysens gjeninntreden betydde mye for klubben. Han hadde en fremragende sesong med verdensrekord på 1000 m. på 2,19,5 og nordisk rekord på 800 m. med 1,47,4. Videre satte han norsk rekord på 1500 m. med 3,44,2. For sikkerhets skyld satte han også kretsrekord på 3000 m. med 8,19,6. Men det var da også andre tjalvister på banen i 1954. Harald Ødegaard løp på 10,9 og 22,4 på henholdsvis 100 m. og 200 m. Svein Oseid løp 400 m. på 48,8, mens Hallgeir Brenden gikk godt under 9 min. på 3000 m. hinder i det han klarte 8,54,6. Anders Varmann støtte 14,58 i kule.

Man løp stafett dette året også. Tjalve satte nordisk rekord på 1000 m. stafett

med 1,55,9 og norske rekorder på både 4 x 100 m. stafett med 42,8 og 4 x 400m. stafett med 3,21,0. I Holmenkollstafetten ble klubben nr. 2 til tross for et kjempeløp av Audun Boysen på Skøyen-etappen.

I 1955 fortsatte Boysen der han slapp i 1954. Sesongen innbrakte han verdensrekord på 1000 m. med tiden 2,19,0. Mer kjent er likevel hans 1,45,9 på 800 m., under gjeldende verdensrekord, men slått av belgieren Roger Moens i samløp. Videre satte han norsk rekord på 400 m. med 47,4. Han løp videre 1500 m. på 3,48,0.

Av andre individuelle resultater fra 1955 nevner jeg: Carl Fredrik Bunæs løp 60 m. på 6,9, og Hans Petter Pedersen klarte 10,7 på 100 m. og 22,3 på 200 m. Svein Oseid var ikke langt bak med 22,4. Han noterte dessuten 48,5 på 400 m. Som en kuriositet nevner jeg at Boysen klarte 57,7 på 400 m. hekk samme året som han løp 400 m. flatt på 47,4. Det er tydelig at den godeste Audun beveget seg raskest ved å ligge lavt i terrenget!

Vi fortsetter med individuelle resultater fra 1955. Roar Berthelsen hoppet 7,24 m. i lengde, og Thor Volla løp 400 m. hekk på 55,5.

Også dette året satte Tjalve rekorder i stafett, først ble 4 x 400 m. norsk rekord senket til 3,20,4. Litt senere kom den under 3,20,0 i det Tjalves lag presterte 3,19,8. Holmenkollstafetten ble et trist kapittel for klubben dette året. Elitelaget sprakk midtveis og endte på 4. de plass, mens B-laget måtte bryte løpet p.g.a. misforståelse ved starten!

Vi er over i året 1956. Sesongens høydepunkt kom så sent som i slutten av november. Da tok Boysen bronse på 800 m. i De Olympiske leker i Melbourne. Tiden var 1,48,1. Hans beste tid dette året var imidlertid så god som 1.46.4. Han noterte 48,4 på 400 m., 2,20,5 på 1000 m. og 3,46,6 på 1500 m. På 60 m. løp Carl-Fredrik Bunæs på 6,8 og Ivar Saunes på 6,9. På 100 m. var også Bunæs best med 10,7.

Han løp dessuten 200 m. på 21,8. Foruten Boysens 48,4 var det ytterligere tre tjalvister som løp under 50,0. Disse var Svein Oseid, 49,4, Harald Ødegaard 49,7 og Ole H. Lie 49,8.

Det store langdistansekortet i klubben var Leif Egge med 8,14,2 på 3000 m., 14,17,8 på 5000 m. og 30,56,2 på

10000 m.

I lengde hopper Roar Berthelsen 7,46 m. mens Erik Lundgren hoppet 1,61 m. i høyde uten tilløp. Hans Gjermshus kastet 50,50 m. i slegge.

I stafett ble det også dette året satt norske rekorder. 4 x 100 m. laget løp på 42,6, og 4 x 1500 m. laget senket rekorden til under 16 min. blank. Den nye rekorden lød på 15,57,2. Ellers løp 4 x 400 m. laget på en så god tid som 3,21,2, selv om dette ikke var ny norsk rekord. 1000 m. stafett gikk også fort unna, nemlig på 1,56,9, kun 1 sekund fra Tjalves egen nordiske rekord.

I Holmenkollstafetten endte Tjalve på 3dje plass med tiden 49,37. Også når det gjelder året 1957, er det naturlig å starte med Boysen. Dette året løp han 800 m. på 1,47,3 og 1500m. på 3,45,1. Carl-Fredrik Bunæs satte nordisk juniorrekord på 200 m. med 21,3.

Dette var samtidig norsk rekord for seniorer. Bunæs løp dessuten 100 m. på 10,4. På 400m. klarte Svein Oseid 49,1, mens Leif Egge noterte 8,21,8 på 3000 m. og 14,27,0 på 5000 m. og Ulf Bertil Lundh 3,45,6, på 1500 m. Roar Berthelsen hoppet 7,32 m. i lengde, mens Sverre Øverby støttestøtte 15,85 m. i kule.

4 x 100 m. laget satte nordisk juniorrekord og samtidig norsk seniorrekord med 42,7. 1000 m. -laget løp på 1,56,4 og 4 x 400 m. laget på 3,20,4. Ingen av de to sistnevnte tidene var nye rekorder, men de var sterke tider likevel.

I Holmenkollstafetten gjorde Tjalve en meget sterk innsats dette året med seier på den nye rekordtiden 48,39.

Så er vi kommet til 1958. Mange vil huske dette som året da Audun Boysen vant 800 m. i EM på 1,47,9, men likevel ble tildelt sølvmedaljen p.g.a. opphevelsen av en diskvalifikasjon av engelskmannen Rawson. Boysens beste tider dette året var 1,47,6 på 800 m. og 2,19,3 på 1000 m.

Ulf Bertil Lundh satte norsk rekord på 1500 m. på 3,43,1. Senere samme året løp han på 3,42,1. Han løp dessuten 800 m. på 1,47,8 og 1000 m. på 2,21,8. Det har aldri forekommet verken før eller siden at Tjalve har hatt 2 løpere under 1,48 på ett og samme år på 800 m.

Carl-Fredrik Bunæs løp 100 m. på 10,6, 200 m. på 21,6 og 400 m. på 49,1. Tor Torgersen var blitt Tjalves nye langdistansekononge. Han oppnådde dette året føl-

gende tider: 8,14,6 på 3000 m., 14,17,0 på 5000 m. og 29,53,2 på 10000 m.

Roar Berthelsen hoppet 7,44 m. i lengde, mens Gunnar Husby hoppet 1,96 m. i høyde. I kule støttestøtte Sverre Øverby 15,70 m., og Erik Lundgren hoppet 1,60 m. i høyde uten tilløp.

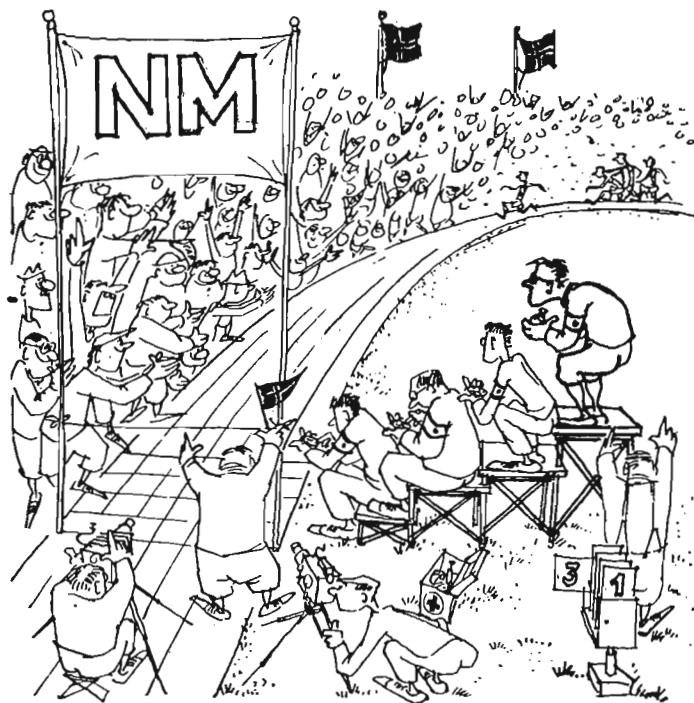
Tjalves stafett-lag på 4 x 1500 m. satte norsk rekord med 15,55,0. I Holmenkollstafetten vant Tjalve for annet år på rad og ble tildelt Aftenpostens vandrepokal til odel og eie.

Dette året hadde Audun Boysen og Ulf Bertil Lundh noen artige landskampdueller på 800 m. I landskampen mot Frankrike vant Bertil Lundh 3/10 sek. foran Boysen. I landskampen mot Sverige vant Bertil Lundh igjen, også nå med Boysen på annenplass. Begge fikk tiden 1,49,4. I landskampen mot Romania vant Boysen med Bertil Lundh på annenplass. Også nå var tidene for begge 1,49,4! Da kan man i sannhet begynne å snakke om "Close race".

I Tjalves historie vil året 1958 for alltid være et av de store år i klubben. Det var resultatmessig et stort år, samtidig som det dannet slutten på den nå så berømte "Boysen-epoken."

Men selv om Boysen "la opp" etter 1958-sesongen, fortsatte Tjalves historie. Vil du vite mer om denne, så slå opp i neste nummer av Tjalvisten og les videre.

Ragnar Schie.

FILA NM I 50 ÅRENE

Henny E. Høivold